

Do nového roka...

Je pokojné ráno, také, aké zvyčajne býva. Slnko svojimi lúčmi sotva preniká cez rannú hmlu a dotýka sa tvári aj očí ľudí, ktorí už vyšli z domu a vydávajú sa na každodennú cestu. Jedni, ako každý deň kráčajú pešo za svojím cieľom. Iní čakajú na autobus a zasa ďalší merajú autom každodenné kilometre...

Každý človek kamsi kráča. Nieкто pozná cieľ svojej cesty, iný ide len tak a tretí sa bezcieľne potuluje. Lebo ako hovoria filozofi: „Život človeka je pohyb“ a staré grécke príslovie hovorí: „Dvakrát nevstúpiš do tej istej rieky“. Poznáme to aj z vlastného života, že plynie minúta za minútou, a my sme v toku času, ktorý nemožno zastaviť. Na tejto našej ceste životom máme zastavenia, krátke, ale veľmi radi ich oslavujeme. Či už sú to narodeniny, výročia a slávnosti, ale takisto aj začiatok nového kalendárneho roka. Ako každý začiatok i tento má v sebe iskru nádeje a rozmyšľame nad tým čo sme prežili a tešíme sa na to, čo bude pred nami a dúfame, že to bude lepšie ako bolo doteraz.

Naším problémom zostáva tajomstvo budúcnosti, lebo nikto z nás nedovídi čo bude zajtra a pozajtra. Nieкто berie preto život bezcieľne a povie si najlepšie je využiť prítomný okamih. Iný človek má zasa presné plány a méty, ktoré túži dosiahnuť a o ktoré sa namáha. Obyčajne sa však rozchádzame v jednej veci – nieкто si myslí, že celá budúcnosť je iba na ňom a že všetko pôjde presne podľa jeho plánov. Druhý zasa predpokladá, že všetko je už vopred určené, a tak si myslí, že svoju budúcnosť nemôže ovplyvniť a musí prijať iba to, čo mu život nachystá. Lenže pravda ako obyčajne je v strede. Sú v živote veci a situácie, ktoré ovplyvniť nemôžeme, ale sú aj tie, ktoré tvoríme my sami svojimi rozhodnutiami a svojim konaním. Keď to chceme povedať na príklade pozrieme sa na dejiny sveta. Čo nám prinieslo sebeckto, nenávisť, vojny a spory? Odpoveď je jednoduchá. Zničili sme i to dobro čo tu bolo, ale na druhej strane pozrieme sa čo nám priniesla usilovnosť, láska k človeku, národu, vlasti, vyššie túžby srdca... Doteraz obdivujeme nádherné stavby, umelecké diela – kresťanskú kultúru, rovnako obdivujeme aj založenie nemocníc, opatrovateľských ústavov, sociálnych systémov, za ktorými stála láska k človeku. Podobne sa tešíme z techniky, ktorá nám náš život uľahčuje a robí ho krajším a bohatším. My sami môžeme usúdiť, že predsa len tá budúcnosť je závislá aj od nás, od nášho postoja k človeku, životu, hodnotám, ktoré sú okolo nás. Môžeme byť tí, ktorí život na tomto svete budú robiť krajším, príjemnejším, lahším – inými slovami povedané môžeme sa stať požehnaním pre tento svet, keď budeme do neho vnášať dobro hodné lásky.

Je pravda, že Pán Boh stvoril dobrý svet, v ktorom je veľa dobrých a krásnych vecí, ale i to vieme, že tento svet je krehký a musíme si ho chrániť a opatrovať ako dar, ktorý sme dostali od Pána Boha. Po prvom hriechu sa situácia pre nás trochu zhoršila, lebo do toho dobrého sveta prišlo aj zlo, bolesť, choroba, utrpenie a napokon i smrť. Pán Ježiš, keď prišiel na našu zem prijal tento svet i ľudské telo také, aké je a tým nám hovorí, že aj my sa máme naučiť milovať náš život i s týmito nedokonalosťami a svojim dobrým životom a láskou ho posväcovať a pretvárať na stále lepší a dokonalejší. Nedokonalosť tohto sveta nám dáva možnosť prejavovať lásku, veď lásku prejavujeme tým, ktorí potrebujú našu službu, lebo sú

chorí, alebo nevládni, iným zasa pomáhame svojou prácou a službou... To čo kazí dobrý svet je napokon vždy len hriech, ktorý je neporiadkom.

Niekedy hovorievame: „Pomôž si človeče, aj Pán Boh ti pomôže.“ Pán Boh nemá rád lenivosť, nečinnosť – On je Boh činu a nemá rád i tomuto podobné odrody nečností ako je nedbalosť, vypočítavosť a podobne. Nechce, aby sme boli ako neschopné, vymazané deti za ktoré rodičia všetko urobia, a preto sa nikdy nestanú dostatočne zodpovednými a dospelými. Boh chce, aby sme mali účasť na jeho stvoriteľskej a vykupiteľskej činnosti. Chce, aby sme používali náš rozum, silu nášho ducha i tela, naše svaly i možnosti, ktoré máme na dosiahnutie cieľa. A toto voláme práca. Ako hovorí kard. Špidlík: „Dobrá práca je krásna vec, ale pokiaľ ľudia robia iba preto, aby jedli, tak ju vlastne znehodnocujú.“ Práca je niečím ušľachtilejším. Prvým robotníkom podľa sv. Jána Zlatoústeho je sám Boh. Jeho dielom je celý vesmír, ktorý stvoril a zachováva a ktorý daroval človeku ako majetok, ako raj. Zároveň mu dal aj možnosť spolupracovať s ním na vytváraní sveta. Človek tým, že pracuje, rozvíja sám seba, rastie, ukazuje, čo je. Maliar by nebol maliarom, keby nemaľoval a kováč by nebol kováčom, keby nekul železo... A preto cieľom našej činnosti nemôže byť len egoistické uspokojovanie ľudských telesných potrieb. Najkrajšou schopnosťou človeka je láska, a tá sa má prejavovať aj v práci. Ako? Svätý Ján Zlatoústý uvádza ako príklad prácu mníchov v jeho dobe. Ich životné potreby boli malé: spali na holej zemi, uspokojili sa so suchým chlebom, vodou a trochu zeleniny. Pracovali viac než potrebovali. Z výťažku svojej práce potom podporovali chudobných. Ale nie je potrebné chodiť pre príklad k mníchom. Čo iného robí napr. otec rodiny? Keby myslel iba na seba, možno by pracoval len na polovičný výkon, ale on zarába pre celú rodinu. Tak aj cieľom Božej práce je vždy láska. On sám pre seba nič nepotrebuje, pracuje pre druhých. A to sa často prejaví zvláštnym nečakaným spôsobom, ako dar Božej prozreteľnosti. „Ako to, že si sa tak rýchlo dopracoval k domu a obchodu?“ pýtal som sa známeho, ktorý pred pár rokmi emigroval do Ameriky bez ničoho. Pokrčil ramená: „Sám neviem. Je pravda, že som pracoval, ale Pán Boh mi nejakým zvláštnym spôsobom žehnal. Iní zostali ďaleko za mnou.“ Tento človek si uvedomil, že existuje akási nenormálnosť v proporciách. Výsledok úplne a presne nezodpovedá práci, prevyšuje ju. Nehovorí o náhode, o šťastí, ale nachádza náboženské vysvetlenie: Božie požehnanie. „Bez Božieho požehnaní, sú márne ľudské namáhania.“ „S Božím požehnaním sa aj náklad do kopca vytiahne.“ Je to akási sila, ktorá sa pripočíta k prirodzeným silám našej vlastnej práce.“ A teraz už rozumieme: „Pomôž si človeče aj Boh ti pomôže.“ Buďme i my činní, ale nezabudnime si vždy poprosiť i Božie požehnanie.

*Blaživé svetlo nebeské,
ty nádej naša jediná,
Ježišu, tvojim zrodením
zjasala láska rodinná.*

*Mária, plná milostí,
ty šťastná medzi ženami:
na hrudi zhrievaš Ježiša
a oblažuješ bozkami.*

*Z praotcov Jozef jediný
vybraný strážca Máriin,
si šťastný, lebo teba len
nazýval otcom Boží Syn.*

*Vy, z kmeňa Jesse výhonky
kvetníc k spásu národov,
čujte nás, ako prosebne
voláme k vám s dôverou.*

*Tú milosť, ktorou sa váš dom
do kvetov čností odieval,
nám dajte, aby v rodinách
duch pravej lásky prebýval.*

*Ježišu, ty si rodičov
ochotne s láskou poslúchal.
Nech tebe, tvojmu Otcovi
i Duchu znejú piesne chvál.
Amen*

Zakaždým, keď napadne čerstvý sneh, začne sa mi po Vianociach. Ako malému. Po ľahkej, hebkej čistote. Po vločkách, keď anjeli púšťajú perie z krídeliek, padajúce ako rozhojdaní parašutisti, aby starostlivo poprikryvali všetko, čo musí odumrieť, aby mohlo znova žiť. Predvianočný sneh zobúdzajú moju túžbu po Dieťati v jasliach, po jeho otvorenom náručí a obnovuje moju detskú radosť a dôveru. Povianočný ma zasypáva clivosťou za, ubehnutým. Darmo je, zima sa krúti okolo Vianoc, dvorí im, aby ich mohla objať bielym závojom pokoja, praskajúcim ohníkom lásky dobroprajných, obetavých srdc a nevinnou radosťou s hviezdíčkou na čele.

V tomto čase, keď už len v ozvene spomienok spievajú kolovrátky a poletuje nafúknutá bieloba driapaného peria, ktoré pri iskriacom kozube konkurovalo vločkám, povíjame v srdci Dieťa a bojíme sa predstaviť si, čo by bolo, keby nebolo prišlo na svet. Keby Panna - Matka nezašeptala fiat do Bohom dýchnutého plánu spásy, keby Synova poslušnosť a odovzdanosť Otcovi nebola až do krajnosti.

Kdesi v kútku srdca a možno aj maštal'ky bojíme sa predstaviť si, čo bude, ak deti prestanú prichádzať na svet. Ak načisto vytuchne obsah slova rodičia. Ak matky celkom vypovedia poslušnosť svojmu najkrajšiemu poslaniu alebo ak svet zaplaví potomstvo zneužitého daru spolupráce na naplňaní zeme.

Boh sa zľutoval nad človekom. Človek nechce mať zľutovanie s človekom. Nechce prijať takú spravodlivosť, ktorej vládne láska, milosrdenstvo, odpúšťanie, pravda. Hviezda stále pozýva do maštal'ky, kde v chudobe, pokore, nekonečnej dôvere a odovzdanosti na kolenách vďačí Božiemu Otcovi za Dieťa - za dar života, svetla a spásy. Na krídlach poslov alebo stále spieva o pokoji a láske ako výsade ľudí dobrej vôle. Ľudí vytrvalo hľadajúcich a verne kráčajúcich za hviezdou pravdy, ktorá zjavuje pravé poznanie a zmysel všetkého. Ľudí, ktorí prijali Dieťa a deti, od ktorých čakajú pomoc a ochranu, lásku. Ľudí, ktorí vykročili z tmy noci za svetlom nádeje života a slobody, aby sa už nikdy nevracali do reality starou cestou.

FRANTIŠEK BABIAR

*Nech sa nádej rozhorí
Všetkej zlobe navzdory
V novom roku zovšadiaľ.
S tou nádejou chodte
Vždy radostne po svete:
S Vami bude Kristus Kráľ.*

Január 2008

Všeobecný: Aby Cirkev posilnila svoj záväzok k plne viditeľnej jednote, aby tak mohla prejavovať, v neustále rastúcej miere, svoju prirodzenosť ako spoločenstvo lásky, v ktorom sa zrkadlí spoločenstvo Otca, Syna a Ducha Svätého.

Misijný: Aby sa Cirkev v Afrike, ktorá sa pripravuje sláviť jej druhé Mimoriadne zhromaždenie Biskupskej synody, bola ďalej znamením a nástrojom zmierenia a spravodlivosti na kontinente, ktorý je stále poznačený vojnou, vykorisťovaním a chudobou.

Úmysel KBS: Aby sme so starým rokom zanechali naše hriechy a slabosti a v novom roku sa dali na cestu obrátenia k dobrému.

Sväté omše vo Vianočnom období

31.XII. pondelok - siedmy deň oktávy

8.00 PodĎakovanie Pánu Bohu

17.30 Pobožnosť na konci roka

1.I.utorok - Slávnosť Panny Márie Bohorodičky (oktáva)

8.00 + Emília Svrčková

9.15 za farníkov

2.I. streda - vo Vianočnom období

18.00 na úmysel ordinára

4.I. piatok - vo Vianočnom období – prvý piatok

18.00 + Viktória Vráblová

5.I.sobota - vo Vianočnom období na

18.00 + Anna Srnáková a manž. Viliam

Upratovanie kostola č.d. 2 – 27

6. I. nedeľa Zjavenie Pána (A) - slávnosť

8.00 + Oľga Šimnová (30dní)

9.15 + za farníkov

Liturgický kalendár

31.XII. pondelok sv. Silvester I., pápež

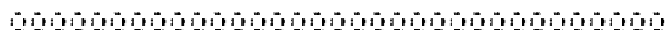
1.I. utorok Panna Mária Bohorodička - slávnosť

2.I. streda sv. Bazil Veľký a Gregor Naziánsky, biskupi, uč. Cirkvi

3.I. štvrtok Najsvätejšie meno Ježiš

4.I. piatok bl. Angela z Foligna, reholníčka – prvý piatok

5.I. sobota sv. Telesfor, pápež

odovzdala svoj život i život svojho dieťa pod ochranu Jozefa a nasledovala ho najprv do Egypta, potom do Nazareta. A čo vidíme na Ježišovi? Ako dvanásťročný dal v jeruzalemskom chráme Márii a Jozefovi jasnú odpoveď: „Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ A predsa Písmo o ňom hovorí, že sa vrátil s nimi domov a bol im poslušný.

V nádhernej scenérii tohoročných Vianoc sa zahľadme do betlehemských jaslí a hľadáme tam múdrosť nášho Boha vyjadrenú Máriinou pokorou, Jozefovou vierou a Ježišovou poslušnosťou.

Z celého srdca všetkým vyprosujem hojnosť Božích milostí.

Mons. JÁN BABIAK SJ,

DOBROM NEŠETRI! Eunika Pikeová pracovala medzi domorodými Indiánmi v juhozápadnom Mexiku už štyridsať rokov. Za ten čas o nich zistila niekoľko zaujímavých vecí. Napríklad, že títo ľudia len zriedkavo priali niekomu niečo dobré. A nielen to, neradi si navzájom hovorili nové poznatky, neradi jeden druhého učili, neradi sa delili o evanjelium, ktoré im zvestovala.

Keď sa Eunika niekoho napríklad opýtala: „Kto ťa naučil piecť taký dobrý chlieb?“, domorodec jej odpovedal: „Sám som sa to naučil“. Človek by si z tejto odpovede mohol myslieť, že mu v tom naozaj nikto nepomáhal.

Eunika hovorí, že toto čudné správanie má svoj pôvod v indiánskej predstave „obmedzeného dobra“. Indiáni si myslia, že je len toľko dobra, toľko poznania a toľko lásky, aby to vystačilo tebe samému. Učiť niečo iného človeka znamená, že oberáš o poznanie samého seba. Milovať svoje druhé dieťa znamená, že to prvé musíš zákonite milovať menej. Priat' niekomu niečo dobré - stačí napríklad zaželať „dobrý deň“ - znamená, že sa musíš vzdať nejakej časti svojho vlastného šťastia, ktoré už nemôžeš získať späť.

Život nás však učí, že radosť, o ktorú sa podelíme, je dvojnásobná.

Dostávaš viac, ako dávaš, keď dávaš viac, ako dostávaš.

_____ Anonym

Bl. Nimatullah Youssef Kassab Al-Hardini
14.december

V krajine libanonských cédrov, bohatej na historické a kresťanské tradície, žili mnohé veľké postavy, ktoré sa stali príkladom pre svojich súputníkov i pre ďalšie generácie obyvateľov hlásiace sa k dedičstvu maronitskej vetvy Katolíckej cirkvi. Jedným z nich bol aj mních Youssef Kassab, známy ako blahoslavený Al-Hardini.

Narodil sa roku 1808 v kraji, ktorý nosí meno jeho rodiny - Beit Kassab, blízko Hardinu. Táto oblasť bola známa pre veľkú zapálenosť miestnych kresťanov a silnú prítomnosť Maronitskej cirkvi. Youssef mal štyroch bratov a dve sestry. Štyria zo súrodencov sa zasvätili

Bohu. Ostatní si zvolili manželstvo a ich deti dosiaľ žijú. Youssef vychodil základnú školu pri Kláštore sv. Antona v Hoube a potom sa spolu s rodičmi venoval poľnohospodárstvu. aj u neho sa čoskoro začalo ozývať duchovné povolanie. Nebolo to nič neočakávané, lebo od malička prejavoval nábožnosť. Youssef však musel čakať, kým dovŕši 20 rokov, aby mohol požiadať rodičov o dovoľenie odísť do rehole. V novembri 1830 vstúpil ako novic do maronitského Kláštora sv. Antona v Qozhayyi a o dva roky neskôr zložil sľuby a prijal meno Nimatullah, čo znamená „Boží dar“. Po absolvovaní štúdia filozofie a teológie bol na Vianoce roku 1833 vysvätený za kňaza.

Na rozdiel od svojho brata Eliasa neprežil nasledujúce roky ako eremita, ale pôsobil v kláštore v Kfifane, známom svojou teologickou školou. Jedným z jeho žiakov bol aj neskorší libanonský svätec Charbel Makhlof. Dni aj noci trávil v modlitbe a meditácii. Jeho obľúbenou modlitbou bol ruženec. Dôsledne žil poslušnosť, čistotu i chudobu a jeho spolubratia aj ľudia z okolia ho už za života volali svätcom. Pre všetkých bol uznávanou autoritou a mal aj dar predvídania udalostí. Tak dokázal uchrániť svojich žiakov pred padajúcim múrom školy, či kravy, ktoré boli majetkom kláštora, pred rúcajúcou sa stodolou. Keď jedného dňa neprišiel jeden z jeho miništrantov, vybral sa ho hľadať a našiel ho doma s vysokou horúčkou. Prikázal chlapcovi, aby vstal a odohnal od neho chorobu. Malý miništrant onedlho slúžil pri oltári plný zdravia a sily.

Otec Nimatullah zomrel ako päťdesiatročný 14. decembra 1858. „Panna Mária, do tvojich rúk zverujem svoju dušu,“ vyriekol. Tí, čo stáli pri jeho smrteľnej posteli dosvedčili, že keď bl. Nimatullah vydýchol, miestnosť zaplavilo svetlo a vôňa, ktorá nevyrchala niekoľko dní. Keď mnísi po niekoľkých rokoch otvorili hrob s jeho ostatkami, našli telo neporušené. V rovnakom stave ho mohli vidieť aj návštevníci, ktorí prúdili k jeho hrobu do roku 1927. Na príhovor tohto blahoslaveného sa udialo niekoľko zázračných uzdravení. Jedným z týchto prípadov bol Mickael Kfoury, ktorý ochrnul na obe nohy. Lekári sa už vzdali liečby no zbožný muž nerezignoval a navštívil kláštor, v ktorom bol pochovaný bl. Nimatullah. V noci ho prebudili mnísi a požiadali ho, aby im pomohol oberať? hrozno. Kfoury sa začudoval, lebo bol chromý. Uposlúchol však, obul si topánky a skúsil sa postaviť na slabé nohy. Na veľké prekvapenie v nich znovu ucítil silu a bol schopný kráčať. Ján Pavol II. blahorečil Nimatullaha Al-Hardím 10. mája 1998.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku